

REPUBLICA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U GOSPIČU

Poslovni broj : K-15/92-22

P R E S U D A

U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Županijski sud u Gospiću u vijeću sastavljenom od suca Pavla Rukavina, kao predsjednika vijeća, te predsjednice suda Miroslove Jurjević i sudaca porotnika Stjepana Vukelića, Ivana Prpića i Nikole Oršanića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Katicę Radaković u krivičnom predmetu protiv optuženih ŽUJIĆ BOSKA i dr. koje brani Stjepan Nikšić odvjetnik iz Gospića, zbog krivdjela iz članka 142 KZ, na glavnoj javnoj raspravi održanoj dana 4. srpnja 1994. u odsutnosti optuženika a prisutnosti njihovog branitelja Stjepana Nikšića, odvjetnika iz Gospića, i prisutnosti Okružnog državnog odvjetnika Pavla J. Rukavina, istoga dana

p r e s u d i o j e

I optuženik BOŠKO ŽUJIĆ

II optuženik BOŠKO GRBIĆ

III optuženik VINKO GRBIĆ

IV optuženik MIĆO GRBIĆ

V optuženik VLADIMIR GRBIĆ

pp

VI optuženik SLAVKO GRBIĆ

VII optuženik DANE RODIĆ

VIII optuženik MOMČILO GRBIĆ

k r i v s u

što su dana 7. studenoga 1991. godine u Požjanku, općina Titova Korenica, tijekom oružanog sukoba između hrvatskih oružanih snaga i formacija četnika i milicije "SAO Krajina" protivno članku 52 st. 1 Dopunskog protokola Ženevske konvencije od 12. 08. 1949. i zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba koje su se vodile na tom području, ušlo u selo Poljanak, u kojem je živjelo isključivo stanovništvo hrvatske nacionalnosti, sve stanovnike koji su toga dana ostali u selu izveli iz kuće u dvorište jedne kuće, te iz automatskih pušaka pucali na stanovnike pa su tom prilikom tako ubili: Matovina Josipa, Matovina Nikolu, Vuković Danu, Vuković Nikolu, Vuković Milku, Vuković Luciju, Vuković Nikolu, Vuković Vjekoslava, te potom Ivana i Nikolu Vukovića, a nakon toga iz kuće pokupili sve vrijedne stvari, devizni novac i novac RH, zlatninu, tehničke stvari i potom kuće zapalili,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba izvršili napad na civilno stanovništvo koje je imalo za posljedicu smrt dijela stanovništva,

čime su počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava ratnim zločinima protiv civilnog stanovništva označeno u članku 142 KZ,

pa se temeljem članka 142 KZ

o s u đ u j u

na kaznu zatvora u trajanju od 15 /petnaest/ godina svaki.

Temeljem članka 90 stavak 4 ZKP troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Obrazloženje

Optužnica Okružnog državnog odvjetništva Gospić tereti optuženike Boška Žujića i ostale, da su počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 142 OKZRH, činjenično i pravno pobliže opisanog u ovoj presudi.

U skladu s rješenjem ovog suda br. K- 15/92-8 i Kv-21/93-2 od 17. svibnja 1993. svim optuženicima suđeno je u odsutnosti, jer nisu dostupni ovom sudu.

Na osnovu svih izvedenih dokaza i kroz njih utvrđenih činjenica, dokazano je da su optuženici počinili teretečno krivično djelo.

Ovakav zaključak se izvodi ako se pravilno ocjene izvedeni dokazi i to preko svjedoka Bože Vukovića, / list 14 i 83/, Marije Vuković / list 44 i 84/, Slavice Vuković /39/, Mare Vuković / 46/ i Mire Vuković /50/.

Svjedok Božo Vuković između ostalog navodi da je živio u selu Poljanak prije ratnog razaranja u drugoj polovici 1991. Točnije, sve do kritičnog dana, 7. studenoga 1991. Prije nego što su počela razaranja, a kako su bili u okruženju s srpskim selima u selo su obilazili obučeni u uniformu bivšu JNA optuženici Boško Žujić, Momčilo, Slavko i Boško Grbić te Dane Rodić kao i još neke osobe koje pozna ali im se ne može sjetiti imena. Kritičnog dana 11. studenoga 1991. ponovno su upali u selo naoružani i zamaskirani, tako da ih nije mogao prepoznati, izvodili ljude, postrojivali ih i odmah ubili Danu Vukovića, njegovog djeda također se zove Dane Vuković, njegovog oca Vjekoslava Vuković, te Vuković Luciju i Vuković Milku. U kući je ostao nepokretan Vuković Nikola a s njim su bili Matovina Nikola i Matovina Joso. Sve su istjerali van osim Nikole Vukovića, postrojili su ih i rafalom pokosili. Zatim su ušli ukuću gdje je bio Nikola Vuković, odakle se čuo jauk a zatim su u kuću bacili bombu. Iako nije točno vidio da li su okrivljenici bili ne može precizno tvrditi i da nisu bili, jer je bio u strahu a i on je bio s ovom grupom koja je streljana. Međutim, jedan od prisutnih ga je izveo a na insistiranje njegove majke. Nakon ovog čina sa ostalim preživjelim uglavnom ženama, uspio se izvući prema Slunju a potom u Cazin, pa kasnije su nekako prešli u Hrvatsku. Ova grupa koja je odvodila ljude iz sela prije je po kućama uzimala vrijedne predmete, nakit, novac i slično. Osim ove grupe u selu je bilo još neprijateljskih vojnika, jer je cijelo selo bilo okupirano.

9/11

Svjedokinja Marija Vuković slično opisuje da su kritičnog dana neprijateljski vojnici došli u njihovo selo naoružani i zamaskirani, sklonila se je, sam čin ubijanja mještana nije vidjela, već je jedino čula rafale, a kasnije su sve zapalili. Osobno ne poznaje optuženike, pa se ne može izjasniti da li su i oni bili. Uspjela je izvući svoga sina Božu i dalje su nastavili prema Slunju, a kasnije u izbjeglištvo.

Svjedokinja Marija Vuković također je stanovnica Poljanka i kritičnog dana u selo su došle dvije grupe neprijateljskih vojnika, zaposjeli su selo, počeli su vikati i galamiti a ona zajedno sa Mirom i Marom Vuković napustila je selo, jer su njih pustili. U selo su došli oko 12 sati a izašli oko 15 sati. Ona i Mara Vuković su se vratile kad su vidjele da je selo zapaljeno, Nikola i Ivica Vuković su bili ubijeni a za ostale nezna što se dogodilo. Bila je jako prestrašena i nikoga nije prepoznala.

Svjedokinja Slavica Vuković o samom događaju nezna ništa, jer je u to vrijeme bila zarobljena a puštena je iz zatvora već nakon što su mještani Poljanka ubijeni i selo spaljeno.

Svjedokinja Mara Vuković predočava da je u njihovo selo u početku ratnih zbivanja dolazilo mnoštvo neprijateljskih vojnika, svi su bili naoružani u odorama bivše JNA i među njima su bili okrivljenici koji su se predstavljali kao čuvari njihovog sela. Kritičnog dana kad su četnici naišli ona s još nekoliko žena je pobjegla i sakrili su se u neko stijenje i s tog mjesta čula je više rafala iz pravca Poljanka a bilo je sve zapaljeno. Tako skriveni vidjeli su grupu četnika koja je prošla pokraj njih i čula njihov razgovor koji se svodio na to da kako su mogli uteći. Kritičnog dana nije zapazila optuženike, jer i nije bila blizu mjesta gdje se zločin dogodio. Uglavnom iskaz svjedokinje se svodi na to da su optuženici dolazili u njihovo selo naoružani i patrolirali a posebno su bili zainteresirani za muškarce, jer su se stalno raspitivali gdje se mlaze.

U potpunosti je utvrđeno da je selo Poljanak spaljeno, da su mještani spomenuti u činjeničnom opisu poubijani i da im je oduziman novac i druge vrijedne stvari i opravdano se zaključuje da su to učinili optuženici. Naime prema iskazu svjedoka Bože Vukovića a i drugih, oni su često puta naoružani ulazili u to selo a kritičnog dana, istina, ovaj ih svjedok nije prepoznao, što je i logično jer su bili maskirani a i zbog prestrašenosti, pa se opravdano zaključuje da su masakr izvršili sva osmorica optuženika a neisključuje se da je među njima bilo još i više osoba za sad neutvrđenog identiteta. Svi optuženici su iz obližnjih sela, više puta su zalazili u ova sela i poznavali su sve mještane. U početku

92

su se prikrivali kao "čuvari" a kasnije su svi oružano djelovali pa tako sudjelovali u masovnom pokolju nedužnog stanovništva, selo su usput opljačkali a onda zapalili kuće.

Time se u njihovoj radnji ostvaruju bitna obilježja krivičnog djela iz članka 142 OKZRH / sada čl. 120 istog Zakona/, pa su stoga oglašeni krivima i osuđeni na kaznu zatvora u trajanju od 15 godina svaki.

Pri odmjeravanju kazne kao otegotne okolnosti cijenjene su visok stupanj krivične odgovornosti, izuzetne velike posljedice, jer je osim ubojstva više osoba cijelo to područje zapaljeno s očitom namjerom da se tamo više nikad ne vrate, učestalost ovakve vrste krivičnih djela u ovo ratno vrijeme.

Bez obzira što su oglašeni krivima oslobođeni su od plaćanja troškova krivičnog postupka jer obvezati ih da ih plate bilo bi iluzorno, s obzirom da su nedostupni ovom sudu.

U Gospiću, dne 4. srpnja 1994. godine

ZAPISNIČAR:

K. Radaković
Katica Radaković

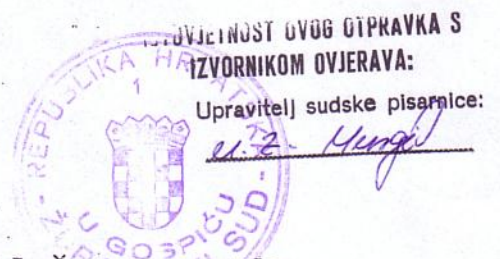
PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Pavao Rukavina
Pavao Rukavina

Protiv ove presude ovlaštene osobe mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude, time da u odnosu na optuženike ovaj rok teče od dana kasnije dostave presuda optuženicima, odnosno branitelju. Žalba se podnosi ovome sudu pismeno u 3 primjerka ili usmeno u sudski zapisnik, a o žalbi rješava Vrhovni sud Republike Hrvatske.

O TOM OBAVIJEST:

1. Okružno državno odvjetništvo Gospić KT-28/92.
2. Optuženici:
 1. Boško Žujić,
 2. Boško Grbić,
 3. Vinko Grbić,
 4. Mićo Grbić,
 5. Vladimir Grbić,
 6. Slavko Grbić,
 7. Dane Rodić
 8. Momčilo Grbić, putem oglasne ploče ovog suda.
3. branitelj Stjepan Nikšić, odvjetnik Gospić,

19 VII 94